

I-DEVİRMEYİ HAZIRLAYAN ETKENLER

Türkiyedeki askersel devirme, emperyalizmin başta ABD emperyalizminin dünya ölçüsünde çatışma politikasına girdiği ve Türkiye üstünde baskılarını yoğunlaştırdığı koşullarda oldu.

12 eylül eşğinde Türkiye kapitalizmin görülmemiş bir bunalım içersindeydi. Emperyalizme bağımlılık ve tekelleşme, ekonomik, sosyal, politik bunalımın temel nedenlerini oluşturdu. Toplumsal çelişkiler keskinleşti. İşçi sınıfı ile burjuvazi, emperyalizm, işbirlikçi tekeller ve büyük toprak sahipleriyle halkımız arasındaki çelişkiler, işçi sınıfının grev hareketinde ve bir dizi eylem ve gösterideyansdı. Ne ki işçi hareketi ve demokrasi hareketi bir çok zayıflıklar taşıyordu. Burjuvazinin iç ayrışması belirginleşti. Egemen güçler, ülkeyi parlamenter yöntemlerle yönetemez duruma gelmişlerdi. Ama o günkü güçler oranı bunalımdan demokratik bir çıkış sağlamaya elverişli değildi. Çelişkiler bir devrimci duruma yol açmadı.

Dünya ölçüsünde gerginlik ve silahlanma politikası izleyen nato egemen çevreleri natonun güneydoğu kanadını güçlendirmek ve Türkiye'yi yeni askersel politik stratejisine daha etkin araç etmek durumuna uygun "istikrarlı" bir rejim istiyordu. Ülkemizde devlet tekelci kapitalizminin var olan tohumlarını geliştirmeye, bu süreci tirmandırmaya, çıplak egemenliğini kurmaya yönelen işbirlikçi tekelci burjuvazi bu amaçlarının önündeki politik ve ekonomik engelleri ortadan kaldırmak, kapitalist ekonomide köklü yapısal ayarlamalara gitmek istiyor. Böyle bir rejimin koşullarını yaratmak için emperyalizm ve yerli tekeller her alanda gericiliği kışkırttılar ve baskıcı yöntemleri öne çıkardılar.

Emperyalist gizli servisler ve gericici AP hükümetiyle MİT, bunalım koşullarında ortaya çıkan yığınların direnişini bastırmak için artan ölçüde faşist MHP'yi desteklediler. "Sol" terörist örgütleri kışkırttılar. Sonuçta Türkiye görülmemiş bir terör dalgasıyla sarsıldı. Can güvenliği giderek yok oldu.

Türkiyede 12 eylül öncesinde faşist hareket tirmanış içindeydi. Faşist hareketin kökleri eskilere uzanır. Türkiyede faşist hareket 2.dünya savaşı döneminde ortaya çıktı. Hitler faşizminin yok edilmesinden sonra o kendini yeni koşullara uydurdu. 1960 yılı ile birlikte legal ve illegal örgütlenmeye başladı.

12 mart sonrasında eylemlerini yoğunlaştırdı. MHP iki kez hükümete katıldı, orduda, poliste, öteki devlet kuruluşlarında önemli konular kazandı. Geniş bir paramiliter örgütlenme yarattı. VE küçük burjuvazinin geri kesimlerinden, dek-lase ögelerden, ve kümpen proleteriyadan oluşan ve bir çok ülkedeki benzer hareketlerden ayrılmı olarak genişçe bir yığın tabanı edindi. Bir çok kapitalist kuruluşlarca anti-komünist eylemlerinden ötürü parasal bakımdan desteklendi. (sermayenin en parazit, en vurucu kesimleriyle, karaborsacılarca, kaçakçılarla, büyük toprak sahipleriyle sıkı sıkıya bağlandı. AP'nin parlamento grubunda ve tabanında geniş bir sempetizan güç sağladı. MHP 12 eylül öncesinde, yeniden erke katılmaya hazırlanıyordu.

12 eylül eşğinde, o günkü parlamenter rejim ekonomik bunalım ve terörizm karşısında çözümsüz kalmıştı. Emperyalist merkezlerin, MHP ve öteki terör odaklarının örgütlediği, kışkırttığı terörizm kontrol edilmesi olanaksız boyutlara ulaşmıştı. AP hükümeti ülkeyi daha büyük tehlikelere sürüklemeye, gericiliği daha da güçlendirme yolunda yürüyordu. Ama o, emperyalizm ve tekel yanlısı, hall düşmanı programını tüm zorbalık yöntemlerine karşın tümüyle uyguluyamıyordu. Yığınların direniş, parlamentonun bileşimi, kimi anayasal kurumlarla demokrasi ögelerin etkinliği, Demirel hükümetinin önüne engeller çıkarıyordu. O nedenle AP bağları ordu yönetiminde etkinliklerini arttırmak için cabalarını yoğunlaştırdılar. AP yönetimi öte yandan da erken seçimle parlamentoda bir AP, ya da olanaklı olmasa AP-MHP çoğunluğu sağlamak istiyordu. CHP hükümetteki uygulamalarıyla bunalımı derinleştirmiş, yığınsal desteğini yitirmeye başlamış, iç bölünmelerle zayıflamıştı. Parlamento giderek tümüyle işlemez duruma gelmiş, daha da yozlaşmaya başlamış ve yığınlar arasındaki otoritesini büyük ölçüde yitirmişti.

AP-CHP arasındaki işbirliği girişimleri başarısızlığa uğramış, böylece emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin parlamentodan beklediği, benimsediği bir başka çözüm kalmamıştı.

12 eylül öncesinde işçi sınıfı ve halkın savaşımlı giderek gelişme eğilimi gösteriyordu. Türkiye işçi hareketinin en yığınsal grevleri bu dönemde örgütlendi. İşçi sınıfı bir çok yönetici ve militanını bu eylemler sırasında yitirdi. Kanlı terör ve sıkıyönetim baskılarına karşın, Türkiye işçi sınıfı sendi-

kal savaşında yeni konumlar kazandı. Savaşkanlık düzeyi yükseldi. Örgütlülüğü güçlendi ve sınıf bilinci daha da gelişti. Egemen güçler varolan yöntemlerle bu gelişmeyi büsbütün durduramıyorlardı. Onlar bu süreci yakın gelecekte erk için bir tehlikeye de görmüyorlardı. Ancak bu durumun süregitmesi, sınıf savaşlarının giderek dahada sertleşmesine yolaçıyordu.

Ekonomik, sosyal ve politik bunalımın ve sınıf savaşlarının etkileri ordu içinde 12 Eylül öncesinde giderek daha çok yansıdı, Faşist ögeler aktifleşti. Yurtsever Kemalist çevrelerde hoşnutsuzluk arttı. Bu süreç ordunun politik alanında ağırlığı arttıkça derinleşti. AP ve CHP'ye yakın güçler arasındaki çelişkiler ordu yönetiminde yansıyor. O nedenle, kapitalist rejimin işleyişini stabil duruma getirme, ordunun birliğini sağlama amacıyla generallerin gerici kesimleriyle, ona göre ilımlı, liberal kesimleri arasında, AP-CHP ortaklığını sağlama eğilimleri güç kazandı. Bunun gerçekleşmesi ve yukarıda sayılan bir dizi etken sonucunda zaten adım adım erke ortak olan militarist klik içersinde erke tümüyle el koyma eğilimi güç kazandı.

Kara kuvvetleri komutanı Nurettin Ersin ve Hava Kuvvetleri Komutanı Tahsin Şahinkaya'nın bugün Cunta içinde temsil ettiği en gerici, en militarist ve Amerikacı grup aktifleşti. Ordu içinde militarist klikle diğer kesimler erke el koyma konusunda anlaştı. Ordunun gerici kanadı ile ona göre ilımlı kanadın bugün cunta içerisindeki temsilcileri Genel Kurmay Başkanı Evren ve çevresi askersel devirme amacıyla uzlaştı.

Böylece 12 Eylül eşğinde, ordunun erke elkoyması, emperyalist ülkeler arasında, Türkiye'deki büyük ve işbirlikçi burjuvazinin değişik eğilimli güçleri arasında, geniş bir destek bulmuştu. Başlangıçta burjuvazinin değişik kesimleri köy ve kent orta katmanları askersel devirmeyi desteklediler. Köylülük ve işçi sınıfının bir kesimi suskun kaldı.

12 Eylül öncesinde tüm bu koşulları TKP bir dizi belgesinde incelemiş ve bugün doğrulanan saptamalarda bulunmuştur. TKP, emperyalizme bağımlılık ve tekellerin sömürsünden kaynaklanan bunalımı, kapıları işçi ve emekçi sınıflarına kapalı olan parlamentonun çözemeyeceğini belirtmiştir. Bunalım ancak köklü anti-emperyalist, demokratik dönüşümlerle çözülebilir. Bu ise ancak İleri Demokratik Devrimin başarılmasıyla sağlanabilir. Bu amaçla TKP, Ulusal Demokratik Cephe için aralıksız çabalar harcamıştır. 12 Eylül öncesinde devrimin nesnel ve öznel koşullarının olgunlaşmadığını belirtmiş, yığınları, emperyalizmi dayatmalarına, tekellerin saldırısına, anti-demokratik baskılara ve faşizm tehlikesine, terörizme, yumuşama ve barışı baltalama girişimlerine karşı bağımsızlık, iş, toprak, özgürlük, can güvenliği ve barış için çabalarını arttırmaya, en geniş demokratik güçleri birliğe çağırmıştır.

Sendikal hareket içinde eylem birliği giderik güçleniyordu. DISK ve TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalar arasında bir dizi eylem birliği yapıldı.

12 Eylül öncesinde, sol güçlerin eylem birliği yönünde önemli adımlara atıldı. Karşılıklı yapılan yanlışlıkların düzeltilmesi yolundaki eğilimler güç kazandı. TKP, TİP, TSİP, Kürt devrimci demokratları, CHP'liler birçok başarılı yığınsal eylem gerçekleştirdi. Ve birçok yığın örgütünde ilerici güçlerin etkinlik kazanmasına katkıda bulundular. Ama bu tür çabalar 12 Eylül öncesinde eylem birliği hareketine yol açmaya yetmedi.

Aralarında bizim partimizde olduğu, TİP, TSİP, Kürt devrimci demokratları ve öteki demokratik güçlerin eylem birliği zorunluluğunu açıkça belirtmelerine karşın, güçlerini birleştirememeleri, aralarında subjektif zorlukları aşmak konusunda daha büyük sorumlulukla, uzak görüşle davranmamaları, milyonlarca işçi ve emekçinin derin hoşnutsuzluğunun eyleme dönüşmesini engelledi. Zorlaştırdı. Politik güçler arasındaki bölünmüşlüğün yanısıra, sendikal hareketteki bölünmüşlük demokratik güçleri eyleme çekmeyi engelledi. Terörizmle savaşı zayıflattı. Egemen güçlerin zorluklarından olanaklarını kapamakla kalmadı, onların bölünmelerini ustalıkla kullanmalarına olanak verdi. Partimizin örgütsel düzeyinin ve yığın bağlarının zayıf olması, demokrasi güçleri bölünmüşlüğü, askersel devirme tehlikesinin görünmesine karşın engellenmesine olanak vermedi.

Böylece burjuvazinin sorunlara parlementer bir çözüm getirememesi, işçi sınıfı ve bağlaşıklarının ise devrimci bir çözüm için yeterli olanaklardan yoksun olması, çoktan beri politik ve psikolojik ortamı olgunlaşan askersel devirmeyi 12 Eylülde gündeme getirdi.

2-BUGÜNKÜ DURUM VE CUNTANIN POLİTİKASI

Türkiye 12 Eylül'den bu yana askersel bir diktatörlük rejimi ile yönetiliyor. Parlamento, belediye ve il genel meclisleri dağıtıldı, Anayasa kaldırıldı. İşçi sınıfı ve emekçilerin başlıca demokratik kazanımları yok edildi. Başta sınıf sendikaları olmak üzere tüm sendikalar, tüm sol güçler, Kürt ulusal hareketi ağır baskılar altındadır.

Bugün erki eline alan generaller, Türkiyeyi 12 Eylül esiginde içinde bulunduğu bunalımdan çıkarma, ekonomiyi düzenleme, terörizmi önleme, demokrasiyi yeniden gerçekleştirme niyetinde olduklarını açıkladılar. Orgeneral Evren Sovyetler Birliğinin uluslararası barış ve yumuşama sorunlarında büyük bir sorumluluk taşıdığını belirtti. Bu açıklama emperyalizmin Sovyet tehlikesi yanı sıra kışkırtıcıydı. Orge. Güneralpin ve Kircan'ın demeçleri bu açıklama ile çelişiyor. Nedirki cunta ana doğrultu olarak toplum yaşamının tüm temel alanlarındaki bunalımın nedeni olan emperyalizm ve tekel yanlısı bir politika izliyor. Bu politikayla askersel diktatörlükte bunalımların üstesinden gele-

meyecektir. Cuntanın devrik Demirel hükümetinin ekonomik programını izlemesi ve emperyalizmin Nato saldırı blokuna bağlı politikası, bir avuç tekelci burjuvazinin dışında halkın çıkarlarıyla derinden derine çelişiyor. Süregiden bunalım sonucu işçi sınıfının, emekçilerin yaşam koşulları hızla kötüleşiyor. Onların ekonomik çıkarlarını yasal olarak savunma araçlarının ellerinden alınması, bu durumu daha da ağırlaştırıyor. Yerli ve yabancı endüstri ve banka tekelleri yalnız işçi sınıfının değil, toplumun öteki kesimlerini, orta katmanları, tekelci olmayan burjuvaziyi de eziliyor. Tüm bunlar, yığınlar arasında hoşnutsuzluk yaratıyor. Ancak yığınlar, henüz üzerlerindeki ağır baskı ve sömürüye açık tepkiler göstermiyor, aktif eylemlere yönelmiyorlar. İşçi sınıfının bilinçli kesimleri ise ağır baskı altında olmalarına karşın savaşı sürdürüyorlar. Bu durum işçi sınıfının bilinçli kesimlerine dayanarak, emekçi yığınların somut istemlerinden yola çıkarak onları hareketlendiren, yığınların değişik kesimlerinin somut bilinç düzeylerini, psikolojilerini göz önünde tutan bir politika gerekiyor. Yığınlara yaklaşmanın yaratıcı yollarını bulmak bugün her zamankinden daha bir önem taşıyor. Yığın hareketinin yükselmesi, demokratik güçlerin birleşmesi, bu harekete doğru ve devrimci bir önderlik kazandırılması, rejimin iç çelişkilerinin keskinleşmesinde ve bunlardan yararlanmada da önemli bir etken olacaktır.

Generallerin belirli bir süre sonra, 12 Eylül öncesinden daha anti-demokratik ve ordu denetiminde olacağı anlaşılan parlamenter görünümüne parlamenter bir rejime geçişten söz ediyorlar. Nedirki konsey, aldığı bir dizi önlemlerle kendi politik ve örgütsel temelini güçlendiriyor. Cuntanın kalıcılaşması koşullarında, rejimi faşistleştirmek isteyenlerle buna karşı olanlar arasında çelişkiler açığa çıkabilir.

Cunta emperyalizmin en saldırgan kesimlerinin, egemen burjuvazinin en gerici ögelerinin desteğini alan, AP ile işbirlikçiliği içinde olan faşist MHP ve Örgütlerine sınırlı bir biçimde vuruyor. Ancak bu, faşist örgütlenmenin bütünü ortadan kaldırdığı anlamına gelmiyor. Cunta dinsel gericiliğe karşı çıkıyor. Bütün bunlara karşı o, ağırlıklı olarak işçi sınıfının örgütlerine demokrasi güçlerine, Kürt ulusal hareketine karşı yoğun bir saldırı yürütüyor. Türkiye ilerici güçlerinin son 10 yılların en büyük tutuklamalarıyla, yığınsal işkencelerle karşı karşıya bulunuyor. Böylece demokrasi güçlerinin zayıflatılması, sevenist anti-Kürt kampanyalar, gerçekte iç gericiğin ve faşist ögelerin konumlarını güçlendiriyor. Faşist MHP'ye karşı daha sert önlemlerin alınması durumunda, ya da tersi durumda, ordu içinde ve dışında MHP'yi savunan güçlerle, demokrasi güçlerine vuran, ama aynı zamanda MHP'ye karşı olan güçler arasında çelişkiler keskinleşebilir.

Cunta 24 Ocak kararlarını sürdürmekle, uluslararası emperyalist finans kuruluşlarının, yeni sömürgecilerin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin çizdiği temel doğrultuda yürüyor. Ama daha şimdiden bu uygulamalara karşı değişik kesimlerden tepkiler ortaya çıkıyor ve öte yandan cunta sosyalist ülkelerle ekonomik işbirliğini sürdürüyor. Bu durum emperyalist merkezlerle yer yer çelişkiye düşmesi potansiyelini taşıyor. Cunta zaman zaman, şu ya da bu tekel grubunun çıkarlarına ters düşen uygulamalara gidebilir. Cunta ile egemen burjuvazinin değişik kesimleri arasında çelişkiler çıkabilir. Ama bu, cuntanın emperyalizm ve tekel yanlısı politikasının temel doğrultusunu değiştirmiyor.

Cunta temel doğrultusunda emperyalizm ve Nato yanlısı bir politika izliyor. Tekellerin ve bağlaştığı olan öteki burjuva kesimlerinin çıkarlarını savunuyor. Cunta Nato'nun güneydoğu kanadının güçlenmesi yolundaki emperyalist çözümü onayladı. AP gerici, emperyalist çevrelerin, bugünkü koşullardan yararlanarak Türkiye üstündeki baskılarını artırıyor. Bu durum cunta ile ya da bu kesimiyle emperyalist çevreler arasında ikinci sorunlarda da olsa çelişki yaratılabilir. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist dünyanın gücü cunta-

nın politikasını etkiliyor. Cunta sosyalist ülkelerle işbirliği yolundaki girişimleri emperyalizmin en saldırgan kesimlerinin politikasıyla çelişkiler taşıyor. Bu yolda atılan adımlar ülkede işçi sınıfı ve ilerici güçlerin savaşımı için daha elverişli koşullar yaratıyor. Bu durumda ordu ve cunta içindeki emperyalizmin en saldırgan, koyu Amerikancı kesimlerinden yana güçlerle, cunta içinde dış politikada realist görüşleri ağır basan şu ya da bu ölçüde de olsa ulusal çıkarları gözeten güçler arasında çelişkiler keskinleşebilir.

Bütün bunlar şunu gösteriyor: Bugünkü rejim ilk bakışta görüldüğü kadar stabil değildir. Ancak rejimin bağrındaki bu çelişki potansiyeli, henüz açık politik kutuplaşmalara dönüşmemiştir. Bununla birlikte, birleşik demokrasi güçlerinin yararlanabileceği çatlaklar ortaya çıkabilir. Bunlardan en iyi yararlanmak için esnek bir politika uygulamak gerekir.

3-POLİTİK GÜÇLERİN KONUMLARI

Uluslararası durumu gerginleştirme yolunda yürüten emperyalizm, başta ABD emperyalizmi ve onun yeni yönetimi Türkiye üstündeki baskılarını artırıyor. Emperyalistler, Türkiye'yi yeni askersel-politik stratejilerine daha sıkı bağlamak istiyor. Pentagon Basra Körfezinde izlediği serüvenci amaçları için Türkiye topraklarını bir sıçrama tahtası olarak kullanmaya Türkiye'yi Nato ile bölgedeki gerici rejimlerden yeni bir askersel blok oluşturmaya, Türkiye'yi de buna koşturuyor. Bu amaçla o, askersel diktatörlük altındaki, ekonomik bunalmış altındaki Türkiye'nin çetin sorunlarından yararlanmayı amaçlıyor. Cuntayı daha etkinlikle Nato'nun saldırgan politikasına katılmayı zorluyor.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi, devlet tekelci kapitalizmi sürecini tırmandırarak için diktatörlük koşullarından yararlanmaya çalışıyor. Tüm güçlerini cuntayı daha etkinlikle emekçilerin yaşam koşullarına saldırıya yöneltmeye çalışıyor. Emperyalizm ve tekeller bu amaçları için, cuntayı işçi sınıfı örgütleri, demokrasi güçleri üstündeki baskısını dahada artırmak için kışkırtıyor.

Emperyalizm işbirlikçi tekelci burjuvazinin ana partisi olan AP, cuntanın sözünü ettiği, otoriter parlamenter rejimin temel politik gücü olmaya hazırlanıyor. Kendi konularını korumaya çalışıyor. MHP'yi savunuyor. Cuntalı çok daha amansız bir biçimde işçi sınıfına, demokratik güçlere karşı saldırıya kışkırtıyor. O, ordudaki, öteki devlet kuruluşlarındaki ve yığınlar arasındaki güçleriyle, emperyalizme olan baskısıyla, deneyimli kadrolarıyla, bugünde iç gericiğin başlıca politik merkezlerinden biri olmaya devam ediyor. CHP'nin anti-komünist kadroları, cunta içinde ve çevresinde etkin rol oynuyor.

CHP iç bölünmeleriyle bütünsel bir politika izliyemiyor. Onun sağ kanadı cuntayı destekliyor. CHP yöneticileri, cuntanın işçi sınıfına, sol güçlere yönelik baskılarına göz yumuyor, kendi konularını korumaya çalışıyor. Cuntanın MHP'ye, terörist gruplara karşı önlemleri destekliyor. Cuntayı daha az bir otoriter rejime geçmek için etkilemeye çalışıyor. Böylesi bir rejimin ana partisi olmayı amaçlıyor.

Kimi anti-emperyalist demokratik çevrelerde (CHP sol kanadı, kemalistleri belli kesimi) cuntayı kendi doğrultularında etkilemeye çalışıyor, yer yer ona karşı çıkıyorlar.

Cunta ordunun hiyerarşik yapısını koruyarak erke geldi. Bu, pratikte ordu içinde varolan değişik politik eğilimlerin birarada varlıklarını sürdürmeleri ve bunların bir uzlaşma içinde oldukları anlamına geliyor. Ordu üst yönetimini yalnız egemen sınıfların bir baskı aracı değil, egemen burjuvazinin bir bölümü olması, ülkenin politik yaşamında oynadığı rol, tarihsel özellikler taşıyan kesime özgü bir ideolojik bileşimi olması, burada anti-emperyalistleri boşaltmış kendini gündüz koşullarına uydurmuş Kemalist görüşlerin ağır basması ve bugünkü güçler oranı koşullarında, onun egemen burjuvazinin çıkarlarını korumakla birlikte görece bağımsız bir rol oynamasına etken oluyor.

TİP, TSİP ve Kürt Devrimci Demokratları, cuntaya karşı konum alıyorlar, partilerine yönelik saldırılara göğüs germeye ve örgütlenmeye çalışıyorlar. Ama parti ve gruplar cuntayı faşist olarak nitelemekle, varolan çelişkileri, ve savaşım olanaklarını göremiyorlar. Geniş demokratik güçleri birleştirecek esnek bir tutum takınmıyorlar. Bu parti ve gruplar, cuntanın Türkiye'de faşist hareketi temsil eden MHP'ye de vurduğunu unutuyor. Oysa bu faşist hareketi tümüyle yok etmese de önemli bir göstergedir. En önemlisi onlar faşizmin sınıfsal tanımının yerine yalnız onun yöntemlerini ölçüt alıyorlar. Cuntanın sınıfsal karakterini anlayamıyorlar. Oysa rejimin faşist olduğunu söyleyebilmek için en başta onun emperyalizmin en saldırgan kesimlerine dayandığını kanıtlayabilmek gerekir.

MSP cuntanın yoğun baskıları altında bulunuyor. Bu partinin tabanı cuntaya karşı çıkıyor. Bu karşı çıkış yönetimin dinsel gerici konularıyla ve tabandaki anti-tekel, anti-Amerikan eğilimlerle içiçe geçiyor.

4- TKP'İNİN TUTUMU

12 Eylül askersel devirmesiyle, TKP'nin Sosyalizme açılan ileri demokratik devrim stratejisinde bir değişiklik olmamıştır. Sorun yeni karmaşık koşullarda egemen sınıfların saldırısını göğüslemek, devrimin politik ordusunu hazırlamayı sürdürmektir.

Cunta yıkılmadan gerçek demokrasi sağlanamaz. TKP'nin amacı, halkın, demokrasi güçlerinin ortak savaşımı ile cuntanın devrilmesidir. Ancak cunta rejimine son vermek bugün için olanaklı değildir. Çünkü bunu başarmak için gereken nesnel ve öznel koşullar bugün henüz yeterince olgunlaşmamıştır. Bu nedenle bu belgi bugün eylem çağrısı değildir. Propaganda belgisidir.

Bu perpektifle, bugünkü politik güçler oranını demokrasigüçlerinden yana değiştirmek için partinin önüne koyduğu görevler şöyle ortaya çıkıyor: Savaşın sivri ucu baş düşmana, emperyalizm ve işbirlikçi burjuvaziye çevirmek, emperyalist dayatmalara, tekellerden yana kemerleri sıkma politikasına, işçi sınıfına ve demokrasi güçlerine yönelen saldırıları geriletme, cuntanın ve ordunun içi içindeki en gerici, en militarist ve açık emperyalizm yanlısı kesimlerini, onların sivil destekçisi faşist MHP ve AP'ye egemen çevreleri yalıtılmak, ana vuruşu onlara yöneltmek, cuntayı bugün destekleyen, emperyalizme şu yada bu ölçüde karşı anti-faşist güçleri tutarlı demokrasi savaşımına çekmek, cuntanın göreceli ilımlı kesimlerini nötralle etmek, ve adım olarak sol güçlerle, TIP, TSIP ve Kürt Devrimci Demokratlarıyla eylem birliği oluşturmak... Bu görevleri yerine getirilebilmesi, herşeyden önce bugünkü koşullarda TKP'nin savaş yeteneğine ve örgütlülüğünü çok daha güçlendirmesine bağlıdır.

Bu görevler, ancak, yığınların arasındaki çalışmalarla, onların savaşlarıyla gerçekleşebilir. Komünistler, yığın bağlarını sürekli güçlendirmeli, yığınları somut istemler çevresinde birleştirmeli, emperyalizme, tekellere, cunta içinde ve dışındaki en gerici güçlere karşı savaş bilinciyle donatmalı, her alandaki savaşlarını demokrasi savaşı ile bağlamaya yönlendirmelidir.

Yığınların, halkın çıkarlarını yansıtan, partinin öne koyduğu görevlere uygun düşen canlı belgiler bulmak, formüle etmek büyük önem taşıyor. Bu belgiler anti-emperyalist, anti-tekel, demokratik içerikli olmalı, cuntayı bugün destekleyen demokrasi yanlısı güçleri yanımıza çekmeye, ordudaki ve cunta içindeki en gerici en militarist ve en işbirlikçi kesimleri yalıtılmaya, ilımlı kesimleri nötralle etmeye yönelmelidir.

5- AYRIMLI YANAŞIM

Cuntayı bugün destekleyen sözü edilen güçlerle eylem birliği kurabilmek için şu noktaları gözönünde tutmak gerekir:

Cuntanın politikasındaki karşıt yönler tek yanlı ele alınmalıdır. MSP tabanında anti-emperyalist eğilimler taşıyan dindar çevrelerle eylem birliği olanakları aranırken, MSP yönetiminin şeriatçı konularını, halkın dinsel duygularını inciltmeden eleştirmekten vaz geçilmemelidir.

Cunta terörizmin her türüne karşı olduğunu açıklıyor. Parti örgütleri şu gerçeği unutmamalıdır: TKP'de terörizmin her türüne karşı ardıcıl bir ideolojik politik bir savaş yürüttü, yürütüyor. Emperyalistlerin, uluslararası komünist hareketi, en başta Sovyetler Birliğini terörizmin kaynağı olarak tanıtmaya girişimleri, TKP'nin ne denli doğru bir konumda olduğunu, "sol" terörizmin objektif bakımdan karşı-devrimci eylemlerini demokrasi güçlerine, tüm özgürlüklere karşı saldırı bahanesi olarak kullanıyor. "sol" terörizm ile Marksist Leninistler arasında kesin bir çizim ne denli önemli olduğunu bir kez daha gösteriyor. TKP'nin terörizme karşı oluşuyla cuntanın terörizme karşı oluşu arasındaki ayrılık açıktır. İkincisi, "sol" terörizmi komünizm ülküsünü lekelemek için, komünist hareketin bir parçası olarak tanıtıyorlar. Üçüncüsü, "sol" terörizme şu yada bu nedenle sürüklenen, bir avuç maocu, serüvenci ele başının şaşırttığı genç insanlara karşı insanlık dışı bir kıyım kampanyası sürdürüyor, Karşı-devrimci öz taşıyan terörist eylemlere bulaşanları, uğradıkları bu baskıdan ötürü kahramanlaştıran, onları öne çıkaracak bir ajitasyon, işçi sınıfının bilincini bulandırır. Bu nedenle onlara karşı uygulanan insanlık dışı yöntemlere (idam, işkence, insan avı..) karşı çıkmalı, ama tek tek kişiler kampanya konusuyapılmamalıdır.

TKP terörizme olduğu gibi cuntanın bu uygulamalarına da karşı çıkıyor. TKP terörist sol gruplarla yığın tabanı olan küçük radikal gruplar arasında, bunların tepeleriyle tabanları arasında ayrım yapıyor. Birincilerle savaşıyor ikincileri sürekli eleştirerek uyarıyor.

Cuntanın Atatürkçülüğü yalnız biraz demogoji olarak görülmemelidir. Ordu üst yönetim kadrolarında anti-emperyalist içeriği boşaltılmış, günümüz koşullarına uydurulmuş bir Kemalizm anlayışı ağırliktadır. Ordu tabanında ise, Kemalizmin anti-emperyalist gelenekleri şu ya da bu ölçüde yaşamaktadır. Butür kesimlerle işbirliğiv sağlamak için Kemalist ideolojiye ayrımlı yaklaşım gerekerir, onların anti-emperyalist konumlarını desteklemek, anti-komünist, sovenistöğelerine karşı savaşmak gerekir.

Cuntanın parlementerizme karşı tutumu, 12 eylül öncesi parlamentosunun e-leştirmemizi önlememelidir. Ama demokratik kurumlar, hak ve özgürlükler savu-nulmalıdır.

Cuntanın bölücülük suçlamasına karşı, emperyalizmin ve egemen sınıfın halk-lar arasındaki ayrılıklara yol açtığı, "Özerk Türkiye Kürdistanı" "Ortak sava-sım" politikasının ise birlikçi bir politika olduğu vurgulanmalıdır. Ulusların kendi yazgılarını belirleme hakkı savunulmalıdır. Kürt halkına karşı yapılan ulusal baskılara, değişik Kürt gruplarına yönelik saldırılara karşı çıkılmalı-dır.

Cuntanın iç çelişkilerini, onun tüm uygulamalarının karmaşıklığını sergile-mek, hiç bir zaman cuntanın demokratik bir nitelik kazanacağını söylemek anla-mına gelmez. Bu, yalnızca işçi sınıfının, emekçilerin savaşım olanaklarının sanıldığı kadar dar olmadığını gösteriyor.

Bugünkü uluslararası durumve giderek derinleşen bunalımkoşullarında, Tür-kiyede değişik politik güçlerin cunta çevresinde kümelenmeleri durumu çok uzun bir süre devam edemez. Bunların arasında demokrasi hareketine katılabilecek güçlere şöyle seslenmek gerekiyor: Emperyalizmin ülkeyi serüvenlere sürüklemek amacıyla uyguladığı baskılara, ekonomik yıkıma, emperyalizme el açma ve halka kemerleri siktirma politikasına karşı savaşmak isteyen herkes, işçi sınıfının, cuntanın kendiliğinden otoriterde olsa parlementer rejime geçeceğine bel bağ-lamakyanılgı olur. Çünkü bu her şeyden önce, böylesibir rejimin anti-demokra-tik bir karakter taşıdığını unutmakve dirençsiz bir biçimde yağınlarla böylesi bir rejime boyun eğdirmek anlamına gelir. Kaldiki faşistlerin ordu ve devlet aygıtında konumlarını korumaları, askersel rejimin kalıcılılaşması güç dengesi-nin gericilikten yana değişmesi faşizm tehlikesine yol açabilir. Demokrasi güç-lerine yönelen saldırılara seyirci kalmak, böylesi bir durumda eli kolu bağlı kalmak demektir.

Liberal burjuvazinin cuntayla anlaşması politikasına karşı açık bir çizgi çekmek, halkın, demokrasi güçlerinin ortak savaşımı ile cunta yıkılmadan ger-çek demokrasiye geçilemeyeceğini propaganda etmekle bugerçeği yağınlarla kendi öz deneyimleri temelinde kavratmakla olanaklıdır.

6- GÜNCEL İSTEMELER PLATFORMU

TKP ülkemizin tüm ilerici, demokrat, barış ve bağımsızlık yanlısı güçleri-ni aşağıdaki amaçlar ve istemler için çabalarını eylemlerini birleştirmeye ça-gırıyor.

Demokratik özgürlüklerin yok edilmesi, anti-emperyalist, demokratik güçle-rin ağır bakı altına alınması, ordu ve cunta içinde ve dışında en gerici, işbir-likçi ögeleri objektif bakımdan güçlendiren elverişli koşullar yarattı. Bugün kimi belirtiler, bu ögelerin artan ölçüde insiyatif kazandığını gösteriyor. Bu durum, ülkemiz için dışta emperyalist serüvenlere sürüklenme içte bir avuç vur-guncunun çıkarları adına, işçisınıfını, emekçilerin, orta katmanların çok daha açık ezilmesi, ekonominin emperyalist tekellerin egemenliğine çok daha açık bir şekilde bağlanması, faşist ögelerin bugünkü konumlarını dahada güçlendirmesi ve rejimin faşistleşmesi tehlikesini yaratıyor. Onedenle, bugün emekçilerin demokratik özgürlükleri için savaşım, tüm bu tehlikeleri önlemek için en ivedi görevi oluşturunyor.

Terkiyenin emperyalist serüvenlere sürüklenmesini önlemek, barışçı, ba-ğımsız, bloksuz bir bir dış politikaya yönelmek.

Emperyalizmin ülkemize dayattığı baskılara kökten son vermenin en temel koşulu, Natodan çıkmak, Amerikan üslerini sökmek ve ikili kölelik anlaşmalarını ~~sökme~~ yırtmaktır.

Bugün için:

-ABD'nin Nato egemen çevrelerinin Türkiyedeki üslerini serüvenci amaçlar için kullanma girişimleri, iç işlerine karışma yeltenişleri ivedilikle önlenme-li, Türkiyeyi Ortadoğuda yeni emperyalist saldırı bloklarına bağlama çabalarına karşı durulmalıdır. Türkiye toprakları nükleer silahlardan arındırılmalıdır.

-Nato egemen güçlerinin yumuşamadan geri dönme, silahlanma yarışını ve anti-sovyetizmi kısırtma politikasına karşı, barış içinde yanyana yaşama ve yumuşama yanlısı bir politika izlenmelidir.

-Ege ve Kıbrısta Nato'cu çözümlere karşı konulmalıdır.

-Atatürk ve Lenin'in kurduğu Türk-Sovyet dostluk ve işbirliği ilişkilerine yeniden dönülmeli, Sosyalist ülkelerle ve bloksuz hareketiyle ilişkiler güçlendirilmelidir. Bölgedeki Anti-Emperyalist ülke ve hareketlerle ilişkiler güçlendirilmelidir.

Ekonomik yıkımı önlemek kemerleri sıkma politikasına karşı halkın yaşam koşullarını savunmak, ekonomik bağımsızlığa yönelmek;

Türkiyeyi gerilikten ve bunalımdan kurtarmak, halkın yaşam koşullarını iyileştirmek için, temel koşul, emperyalizm ve iş birlikçi tekellerin, büyük toprak sahiplerinin ülke ekonomisindeki egemenliklerine son vermek, bankaları, sigortaları, dış ticareti, tüm ağır endüstri işletmeleri ve yeraltı zenginliklerini devletleştirmek, köklü demokratik bir toprak reformu yapmak, planlı bir ekonomiye geçmektir.

Bugün için:
Türkiye bunalımdan çıkmak ulusal çıkarları çiğnetme pahasına emperyalist ülkelere avuç açmak, emperyalist sermayeye bel bağlamak, zorunda değildir.

-Emperyalizmin, Nato'nun dayattığı askersel harcamalar azaltılmalı, Emperyalizmin Nato'nun çıkarları doğrultusunda askersel harcamalar için dış borç alınmamalıdır.

-Egitsiz ekonomik koşullarla yapılan sözde yardımlara karşı çıkılmalıdır.
-Ulusal ekonominin gereksinimleri için değilse, emperyalist ülkelerin istedikleri alanlarda kullanılması koşuluyla dış borç alınmamalıdır.

-Sosyalist ülkelerde içinde olmak üzere, tüm ülkelerle eşit haklı, karşılıklı yarara dayalı ekonomik ilişkiler kurulmalıdır.

-Endüstrileşme yolunda ulusal kaynaklarımız hareketi geçirilmeli, ulusal ekonomi emperyalist sermayeye karşı korunmalı, petrole dayalı endüstri politikası bırakılmalı, su ve linyite dayanan bir politika uygulanmalıdır.

Türkiye bunalımdan halkın kemerleri sıkılma çıkabilir.
-Adeletli vergi sistemi kurulmalı, vergi yükü tekellere yüklenmeli, çok kazandıran çok, az kazandıran az vergi alınmalıdır.

-Yerli ve yabancı tekellerden yana kredi ve teşvik düzenlemeleri kaldırılmalıdır.

-Kıt'lerin, sosyal fonların tekellerce yemasılması önlenmelidir.

-Büyük dış alım ve dış satımcıların vurgunları önlenmeli, ekonominin temel gereksinimleri dışında dış alım durdurulmalı; iç ticarete büyük karaborsacılığa karşı savaş açılmalıdır.

-Demokratik toprak ve tarım reformu yapılmalıdır. Demokratik kooperatif güçlendirilmeli, köylü aracı, tefecilerin elinden kurtarılmalıdır.

NATO'nun dayattığı askersel harcamaların azaltılmasından, emperyalist ülkelerle eşitsiz ilişkilerin önlenmesinden, yerli ve yabancı tekellerin, büyük toprak sahiplerinin, banka ve büyük tüccarların vurgunlarının sınırlandırılmasından elde edilen fonlar, ülkenin endüstrileşmesi için kullanılmalıdır.

Ülkenin endüstrileşmesi için:
-Montajcılığa karşı çıkılmalı, ağır endüstriye dayalı bir endüstrileşme politikası güdülmelidir. Ülke kaynakları savaş endüstrisine harcanmamalıdır.

-Ağır endüstri alanına yatırımlar devlet eliyle yapılmalı, devlet sektörü güçlendirilmelidir.

-Tarımda makinalaşma ve gübre kullanımı artırılmalıdır.

Halkın yaşam koşullarının savunulması için:

-İşçilerin, emekçilerin, memurların satın alma gücü korunmalı, ücret ve maaşlar bunu koruyacak biçimde yükseltilmelidir. nların sosyal güvenliği sağlanmalıdır.

-İşten atılmalar yasaklanmalı, 12 Eylül'den sonra işten atılanlar politik ayırım gözetilmeksizin işe alınmalıdır.

-Köylü ürünlerinin değerlerinin altına alınması önlenmeli ve pesin ödeme sağlanmalıdır. Köylü borçları kaldırılmalıdır. Alacakları ödenmelidir. Kooperatifçi küçük üreticiye ucuz kredi, teknik yardım yapılmalı, ürünlerin alımında devlet desteği sağlanmalıdır.

-Küçük esnaf ve sanatçılar, büyük aracılardan sömürsünden kurtarılmalı vergi yükleri azaltılmalı ve ucuz kredi sağlanmalıdır.

-İşbirlikçi tekellerin dışındaki burjuvazinin endüstrileşmeye katkıda bulunan girişimleri desteklenmelidir.

-Temel tüketim maddeleri fiyatlarının ve konut kiralalarının artışı durdurulmalıdır.

Endüstrileşme ve halkın satın alma gücünün artması, üreticilerin destek görmesi, ulusal gelirin artmasında ve ulusal ekonominin gelişmesinde etkin olacaktır.

Gericiilik ve faşizm yanlılarının konularını zayıflatmak, cuntanın anti-demokratik baskılarına son vermek ve demokrasiye yönelmek;

Gericiilik ve faşizm yanlılarının kesin yenilgisinin cunta rejimine son verilmesinin ve halkın demokrasiye kavuşmasının temel koşulu, tek cephe birleşen ulusal demokratik güçlerin erki ele almasıdır.

Bugün için:

-Her türlü baskı, zorbalık ve işkenceye, hapishanelerdeki insanlık dışı koşullara son verilmelidir. İşkencecilerden hesap sorulmalıdır.

Faşist ve maoocu teröristlerin dışında, tüm politik tutuklular, işçi ve sendikacılar hemen serbest bırakılmalı kovuşturmalara son verilmelidir. Yurttaşlıktan çıkarma kararları kaldırılmalıdır. Keyfi yığınsal gözaltına almalar sona ermelidir.

-Tüm demokratik hak ve özgürlüklerin başta düşünme ve örgütlenme özgürlüğü gerçekleştirilmelidir. Ceza yasasının 141-142. maddeleri ve tüm anti-demokratik yasalar kaldırılmalıdır.

-TKP ve faşizme karşı tüm politik partilerin üstündeki yasak kalkmalıdır. Faşist MISK dışında DISK ve tüm sendikalar açılmalıdır. Tüm sendikal özgürlükler özellikle grev ve özgür toplu sözleşme, sendikalaşma hakkı eksiksiz tanınmalıdır. İşyeri, iş kolu ve ulusal düzeyde birlik sendikaları aşağıdan yukarıya doğru işçilerin özgür istemleriyle kurulmalıdır.

-Kürt halkı üzerindeki baskılara, dil, din, meshep ve ırk ayrılığına son verilmelidir.

-Faşist elebaşlarından, onlarla işbirliği yapan AP yöneticilerinden ve faşistlerin öteki suç ortaklarından politik cinayetlerin hesabı sorulmalıdır. Kızılın Başta 1977 l Malısı olmak üzere tüm kırımların suçluları ortaya çıkarılmalıdır. Kontr-Gerilla dağıtılmalıdır. Orduda ve devlet aygıtındaki faşistler açığa çıkartılmalı ve cezalandırılmalıdır.

Demokratik bir kurucu meclis için:

1-TKP, ülkemizdeki tüm demokratik güçlerle birlikte demokrasinin gerçekleşmesi için, kurucu meclisin toplanması zorunluluğunu belirtiyor.

Demokratik bir kurucu meclis, ancak halkın kendi istemlerini özgürce ve örgütlü olarak dile getirebileceği, halkın aktif desteğine dayanan ulusal, demokratik güçlerin ele aldığı koşullarda toplanabilir.

Demokratik bir kurucu meclis bir avuç işbirlikçi tekelci burjuvazinin dışında toplumun tüm sınıf ve katmanlarının temsilcilerinden, emperyalizm ve faşizm yanlısı güçlerin dışında, ulusal çıkarları ve demokrasiyi savunan tüm politik güçlerden oluşmalıdır.

Demokratik bir kurucu meclis, anti-emperyalist, anti-tekel demokratik kazanımlarını güvence altına alan demokratik bir anayasa hazırlamalı ve demokratik seçimlere gitmelidir.

2-Cunta demokrasiye dönüştürme söz ediyor ve bu amaçla bir kurucu meclis toplanmaya hazırlanıyor.

Ancak, cuntanın toplayacağı kurucu meclis demokratik olmayacaktır. Çünkü cunta, ana doğrultusu bakımından emperyalizm ve tekel yanlısı bir politika izliyor, halk ise demokratik özgürlüklerden yoksun bulunuyor. Cunta toplayacağını söylediği kurucu meclisin üyelerini atayacağını ve onun kendi direktifi doğrultusunda çalışacağını açıkladığı için, bu meclisin cuntadan tümüyle bağımsız bir rol oynaması söz konusu değildir.

3-Cunta, kurucu meclisi, eski meclisteki burjuva partilerinin temsilcilerinin giremeyeceğini, kurucu meclisin Atatürkçü bir yapıda olacağını açıklıyor.

Burjuva partilerinden temsilcilerin kurucu meclise girememeleri, bu meclisin demokratik bir yapıda olacağını göstermiyor. Çünkü bu partilerin içindedeki bağımsızlık ve demokrasi yanlısı güçler vardır. Öte yandan, bugün Atatürkçü olarak ortaya çıkan güçler homojen bir yapıda değildir. Bunların arasında emperyalizmin ve tekellerin savunucularıda yer alıyor.

4-Faşistlerin ordu ve devlet içinde konumlarını koruduğu, cunta içi ve dışındaki gerici işbirlikçi güçlerin aktifleştirdiği bugünkü koşullarda, kurucu meclisin bileşimini tümüyle en gerici güçlerin ağırlığında oluşturmak çabaları karşısında, komünistler, demokratik güçler kayıtsız kalamaz. TK P, kurucu meclisi anti-emperyalist demokratik güçlere karşı cunta içinde ve dışındaki engerici güçlerin politik dayanağı durumuna getirme çabalarına karşı savaşacak, bu tehlikeyi önlemeye çalışan güçleri destekleyecektir.

5-TKP, bir yandan demokratik bir anayasanın zorunluluğunu ve ilkelerini savunacak, öte yandan da kurucu mecliste 1961 anayasasının demokratik kazanımlarına yöneltilen saldırılara karşı duracak, bu maddeleri gerici yönde değiştirmek isteyenlere karşı 1961 anayasasını savunan güçleri destekleyecektir.

Daha bugünden tüm bu amaçlar ve istemler uğrunda örgütlemek en geniş politik ve toplumsal güçleri bu savaşım içinde birleştirmek gerekiyor. Böylesi bir savaşım sürecinde tüm bu dönüşümleri gerçekleştirmeye elverişli bir güçler oranı yaratılabilir. Partimizin taktığı işçi sınıfına, demokrasi güçlerini savunma konularından güçlü bir atılıma geçirebilmenin koşullarını yaratmak amacıyla güdüyor.

Emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye, cuntanın içinde ve dışında ki en gerici güçlere karşı savaşımın nasıl sonuçlanacağını bir dizi nesnel ve öznel etken belirleyecektir. Her şeyden önce işçisinin savaşım yeteneği, emekçi yığınlarda, orta katmanlarla bağlaşma düzeyi bunda temel rol oynayacaktır. Otoriter rejim mi? ileri demokrasi mi? faşizm mi? burjuva demokrasisi mi? Değişik politik güçler böylesi değişik amaçlara ulaşmak için savaşacaklardır. TKP'nin öne koyduğu görevleri başarabildiğimiz ölçüde, sonucu işçi sınıfının, demokrasi güçlerinin belirleme olanakları artacaktır.